

РЕШЕНИЕ

№ 23231

гр. София, 09.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав, в
публично заседание на 28.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **5537** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 256 от АПК.

Образувано е по предявен от Ц. Г. Ш. от [населено място] иск за осъждане на Началника на Дирекция за национален строителен контрол – С. да и плати сумата от 107,38 евро, представляваща разноски в изпълнителното производство по чл. 519 от Гражданския процесуален кодекс.

Жалбоподателката твърди, че с Решение № 43242/29.12.2025 година, постановено по адм.д. № 9398/2025 година по описа на Административен съд – София-град, Дирекция за национален строителен контрол е осъдена да и заплати сумата от 210 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски. Твърди, че въз основа на влязлото с сила решение на 09.02.2026 година е издаден изпълнителен лист. Твърди, че е предявила изпълнителния лист за плащане със Заявление с вх. № ДНСК26-ИЛ-4/17.02.2026 година. Твърди, че към заявлението е приложила доказателства за платената на адвокат Г. Ш. от Адвокатска колегия – С. сума в размер на 102,25 евро и 5,12 евро, платена за издаване на изпълнителния лист. Твърди, че органът е платил сумата по издадения изпълнителен лист на 23.02.2026 година, но не е платил сумата от 107,38 евро, представляваща разноски в това производство. Моли съда да осъди ответника да и плати сумата от 107,38 евро. Претендира направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката, чрез процесуален представител, поддържа предявения

иск.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Твърди, че не дължи плащане на разноски, като се позовава на чл. 519 от Гражданския процесуален кодекс. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск. Не претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните в настоящото производство доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна следното:

С Решение № 43242/29.12.2025 година, постановено по адм.д. № 9398/2025 година по описа на Административен съд – София-град, Дирекция за национален строителен контрол е осъдена да заплати на Ц. Г. Ш. от [населено място] сумата от 210 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

С молба с вх. № ДНСК26-ИЛ-4/17.02.2026 година ищцата е сезирала Началника на Дирекция за национален строителен контрол с искане да и плати сумата по изпълнителния лист, сумата от 5,12 евро, представляваща платена държавна такса за издаване на изпълнителния лист и сумата от 102,26 евро, представляваща платено адвокатско възнаграждение за това производство.

Между страните не се спори, че на 23.02.2026 година ответникът е платил сумата по изпълнителния лист.

Сезираният административен орган не е платил сумата от 107,38 евро, претендирана като разноски в производството по чл. 519 от Гражданския процесуален кодекс.

Изпълнението на частното парично вземане за разноски, възникнало от влязлото в сила съдебно решение срещу държавното учреждение е по реда на Гражданския процесуален кодекс, арг. чл. 269, ал. 2 от АПК.

Съобразно разпоредбата на чл. 519, ал. 2 от Гражданския процесуален кодекс държавното учреждение е длъжно да плати задължението от бюджета си, като при липса на средства трябва да предприеме необходимите мерки за изплащане на същото най-късно от следващия бюджет.

Разпоредбата гарантира „ефективното осъществяване на публичните функции на държавните учреждения, общините и бюджетно субсидираните заведения.“ (цит. Решение № 15/21.10.2010 година, постановено по к.д. № 9/2010 година по описа на Конституционния съд на Република България). Като не се образува изпълнително производство срещу държавните учреждения не се разходва публичен ресурс по изпълнението. Част от този ресурс са разходите по изпълнението – такса за образуване на изпълнително дело и всички други такси, вкл. за издаване на изпълнителен лист и разноски, включително адвокатско възнаграждение, които след събиране на вземането се възлагат на длъжника.

Именно поради това следва да се приеме, че направените от възискателите разноски в това производство остават за тях.

От горното следва извод, че за административния орган не е възникнало задължение пряко от

нормативен акт, тъй като в разпоредбата на чл. 519, ал. 2 от Гражданския процесуален кодекс плащане на разноски по т.н. „изпълнение“ не се дължи.

С оглед на горното настоящият състав намира, че ответникът правилно не е платил претендираните от жалбоподателката 107,38 евро.

Предявеният иск следва да се отхвърли.

Ответникът не е претендирал разноски, поради което такива не се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ц. Г. Ш. от [населено място] иск с правно основание чл. 256, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс за осъждане на Началника на Дирекция за национален строителен контрол – С. да плати сумата от 107,38 евро, представляваща разноски в изпълнителното производство по чл. 519 от Гражданския процесуален кодекс.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ :